

Uplakaná Země paní Pampelišky

Vladimír Merta

Bylo parné léto a řeka tekla ve mně
z nebe padal večer a voněla země
v tom čase za devatero horami
kam vede brána posečenou travou
obklopený kouřem
jsem proplul
do uplakané Země paní Pampelišky
Z kopců se staly hory v údolí ležící seno
obzor kraj pohltil a vepsal do svých barev
po dobu dvou hodin jsem necítil tíhu ani vinu
Taková je daň
která se platí zlé ženě
v uplakané Zemi paní Pampelišky
Po čtyřech dnech jsem zabloudil ve tmě
a potkal u zdi vyjevené dítě
Smálo se na mě skromně jejích šestnáct let
Ptal jsem se jí jestli ví jak je krásná
Odpovídala mi s úsměvem
-- Blázne ne --
v uplakané Zemi paní Pampelišky
Dívali jsme se na sebe jako dva stromy
leželi v trávě jako spadané listí
potom se smála nad barevnými zbytky mých šatů
šeptal jsem bezradně
-- Blázne ne --
v uplakané Zemi paní Pampelišky
Bylo parné léto a řeka tekla ve mně
tiše jsem stál a voněla země
tráva kvetla dál za zavřenou branou
hrál jsem sám se sebou na schovávanou
Ruce složené v klíně
dvakrát sbohem jednou nashledanou
Je parné léto a znovu řeka ve mně
večer přichází a voní země
-- Dejte pryč ruce chci zpátky tou branou
chtěl bych ji nevidět ale vrážím do ní hlavou
Chtěl bych jí projít z obou stran
Být znovu mladý - oklamán
Chtěl bych ji obejít a vidět co se tím změní
Ale vím že zeď a tráva
a uplakaná Země paní Pampelišky
nebyla a není